

lægens begæring. I udvalgets forslag var det endvidere udtrykkeligt fastsat, at sag skulle anlægges ved landsret, men dette er ikke medtaget i det foranstående forslag. Det følger imidlertid af den almindelige regel i retsplejelovens § 224, at sagen normalt skal anlægges ved landsretten.

Fratagelse af ordinationsretten kan ligesom på læget efter § 5 a begrænses til kun at angå en nærmere angivet gruppe af euforiserende stoffer, således at for eksempel sovemiddel- og kodeinordinationer holdes udenfor.

Dersom adgangen til fratagelse skal kunne virke efter sit formål, må der kunne skrives hurtigt ind. Man anser derfor den omstændelige fremgangsmåde, der i lægelovens § 5 er fastsat for fuldstændig frakendelse af retten til at udøve lægegerning, for uanvendelig, ligesom den også må anses for upåkrævet, når der er adgang til at indbringe den ministerielle afgørelse for domstolene, hvilket som nævnt er fastsat i stk. 3. Af de samme grunde anser man det for nødvendigt, at ministerens afgørelse, hvis den ikke bestemmer andet, får virkning straks, når lægen har modtaget den, og at dette ikke påvirkes af, at lægen benytter sin ret til at få sagen indbragt for domstolene, jfr. stk. 4.

Til § 5 c.

Der henvises til bemærkningerne ovenfor med hensyn til § 5, stk. 7, i lovens kapitel I.

Til § 5 d.

Det foreslås at overlade det til amtslægerne (i København stadslægen) som embedspligt at foretage ordinationer af euforiserende stoffer for de læger, der har mistet ordinationsretten, dog at sundhedsstyrelsen kan udpege en anden dertil villig læge, hvor dette måtte vise sig mere praktisk.

Ved valget af denne læge vil også kredslægen kunne komme i betragtning.

Vedkommende embedslæger eller udpegede læger skal for det første sørge for sådanne ordinationer til den læge, der har mistet ordinationsretten, at han har den til brug for sin praksis nødvendige beholdning af euforiserende stoffer. Forsåvidt han har patienter, der bør have recepter på euforiserende stoffer, vil de ordinerende læger endvidere efter at have fået de i hvert tilfælde fornødne oplysninger kunne udstede disse recepter uden selvstændig undersøgelse af patienten. Det foreslås, at sundhedsstyrelsen skal kunne give de nærmere forskrifter om fremgangsmåden ved disse ordinationer.

Til § 5 e.

Reglerne om generhvervelse gælder både, når ordinationsretten er frataget lægen efter § 5 b for tid eller indtil videre, og når han selv har givet afkald på den efter § 5 c. Bestemmelsen afviger fra udvalgets forslag ved — i overensstemmelse med reglen i lægelovens § 5, stk. 6, — ikke at sætte nogen tidsfrist for sagens indbringelse for ministeren. Bestemmelsen afviger endvidere fra udvalgets forslag ved at fastsætte, at det er ministeren, som, hvis det ønskes, skal foranstalte retssag anlagt, og ved ikke at indeholde nogen bestemmelse om landretsbehandling, jfr. bemærkningerne til § 5 b, stk. 3.

Til § 22.

Bestemmelsen indeholder de til ordningens gennemførelse fornødne straffebestemmelser.

Til § 28 a.

Man har under hensyn til den almindelige regel om tavshedspligt i lægelovens § 9 anset det for rigtigt udtrykkeligt at fastslå denne meddelelsesret.